

HET GERECHTSHOF TE 'S-GRAVENHAGE,
tweede meervoudige belastingkamer;

GEZIEN het beroepschrift van X te Z tegen de uitspraak van de inspecteur der invoerrechten en accijnzen te Y op het bezwaarschrift van belanghebbende teen de hem over jaren 1973 tot en met 1976 opgelegde naheffingsaanslag in de omzetbelasting, zomede tegen het bij die uitspraak door die inspecteur genomen besluit inzake kwijtschelding van de in die naheffingsaanslag begrepen verhoging;

GEZIEN de overige stukken van het geding, waaronder:

- de ter zitting op 10 januari 1980 door belanghebbende voorgedragen en aan het Hof overgelegde, als in deze uitspraak ter plaatse als hierna aangegeven, ingevoegd aan te merken pleitnota;
- de ter zitting van 10 januari 1980 door belanghebbende zonder dat daartegen door de wederpartij bezwaren zijn aangevoerd, in het geding gebrachte fotocopies van zijn "B.T.W"-administratie over de jaren 1973 tot en met 1977;

GEHOORD op 10 januari 1980 te 's-Gravenhage ter zitting belanghebbende in persoon alsmede de inspecteur, en op 4 juni 1981 te 's-Gravenhage ter zitting belanghebbende in persoon, en namens de inspecteur zijn ambtgenoot van de inspectie der directe belastingen te V;

OVERWEGENDE dat voormelde naheffingsaanslag ten bedrage van f 3.547,-- aan enkelvoudige belasting en f 886,75 aan verhoging, bij de bestreden uitspraak is gehandhaafd; dat de Inspecteur bij zijn voormelde besluit van de verhoging van 100%, bedoeld in artikel 21, eerste lid, eerste volzin van Algemene wet inzake rijksbelastingen, 75% heeft kwijtgescholden; dat belanghebbende hierna in beroep is

gekomen, aanvoerende dat de aanslag inclusief de daarin begrepen verhoging dient te worden vernietigt;
dat de inspecteur heeft geconcludeerd tot bevestiging van zijn uitspraak;

OVERWEGENDE dat, gezien de stukken van het geding en gelet op hetgeen ter zitting nog is verhandeld, het volgende is komen vast te staan:

Belanghebbende, geboren in 1923, van beroep "federatiebelastingconsulent", was in de overige jaren 1973 tot en met 1976 in dienstbetrekking – met een volledige dagtaak – werkzaam bij een accountantskantoor te P;

naast en los van deze dienstbetrekking verzorgde belanghebbende voor eigen rekening de administratie van een als eenmanszaak gedreven groothandel in ijzerwaren;

de desbetreffende werkzaamheden verrichtte hij 's-avonds of in de weekeinden, maar niet op vast tijden, thuis; voor het ophalen van bescheiden bezocht hij de te P gevestigde groothandel in de regel éénmaal per week; belanghebbende heeft aan de ijzerhandel facturen uitgereikt, waarop hij ter zake van zijn diensten omzetbelasting in rekening heeft gebracht; de aldus door hem over de jaren 1973 tot en met 1976 in rekening gebrachte omzetbelasting beliep achtereenvolgens f 522,--, f 802,--, f 1.000,-- en f 1.223,--, mitsdien in totaal f 3.547,--; belanghebbende heeft ter zake hiervan geen aangifte gedaan en heeft de omzetbelasting niet afgedragen;

belanghebbende verzorgde voorts, in ieder geval in de jaren 1975 en 1976, nog de aangiften voor de inkomstenbelasting van twee particulieren; daarvoor ontving hij in 1975 en 1976 respectievelijk f 795,-- en f 495,--;

aan hem heeft hij geen omzetbelasting in rekening gebracht;

na ontvangst van een renseignements betreffende de aan de ijzerhandel in rekening gebrachte omzetbelasting heeft de inspecteur de onderhavige naheffingsaanslag opgelegd;

OVERWEGENDE dat het geschil betreft:

1. de vraag of belanghebbende de onderhavige belasting verschuldigd is:

belanghebbende beantwoordt deze vraag ontkennend, en voert daartoe aan dat hij in de onderwerpelijke jaren ondernemer was als bedoeld in artikel 25 van de Wet op de omzetbelasting 1968 (hierna te noemen: de Wet) en als zodanig aanspraak heeft op vermindering van belasting; de inspecteur, die stelt dat belanghebbende geen ondernemer was in de zin van de Wet, maar, ook al ware dat wel het geval, geen recht zou hebben op de in artikel 25 bedoelde vermindering, beantwoordt voormelde vraag bevestigend;

2. het op de voet van artikel 25, lid 5, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen door de inspecteur genomen besluit van de bij de naheffingsaanslag toegepaste verhoging van 100% een gedeelte, groot 75% kwijt te schelden: belanghebbende is van mening dat, aangezien zijns inziens de aanslag ten onrechte is opgelegd, ook de verhoging zal dienen te vervallen, de inspecteur verdedigt de juistheid van zijn besluit;

OVERWEGENDE dat partijen hun vorenomschreven standpunten doen steunen op hetgeen zij hebben aangevoerd in het beroepschrift, onderscheidenlijk het vertoogschrift; dat zij ter zitting de zaak hebben bepleit, wat belanghebbende betreft aan de hand van vorenbedoelde pleitnota, welke inhoud als te deze plaatse ingevoegd moet worden aangemerkt; dat partijen aan hun aldus gegeven uiteenzettingen tijdens de mondeling behandeling geen nieuwe argumenten hebben toegevoegd;

OVERWEGENDE OMTRENT HET GESCHIL:

dat, gelet op het bepaalde in artikel 37 van de Wet, de inspecteur zich terecht op het standpunt heeft gesteld – belanghebbende heeft zulks ook niet bestreden – dat, voor het geval belanghebbende niet als ondernemer in de zin van de Wet kan worden aangemerkt,

hij de onderwerpelijke omzetbelasting verschuldigd is;

dat dit laatste evenwel – anders dan belanghebbende meent – ook het geval is indien belanghebbende voor de onderhavige jaren wel als ondernemer in de zin van de Wet aangemerkt zou moeten worden;

dat toch in lid 3 van artikel 25 van de Wet – op welk artikel belanghebbende zich in zijn zienswijze dat hij als ondernemer moet worden beschouwd beroept- is bepaald dat de in het eerste lid bedoelde vermindering – welke toepassing belanghebbende, in zijn zienswijze dat van ondernemerschap sprake is, wenst – niet wordt toegepast, indien de ondernemer in het desbetreffende kalenderjaar niet voldoet onder meer aan hetgeen bij of krachtens artikel 35 van de Wet is voorgeschreven;

dat in lid 4 van laatstgenoemd artikel is bepaald dat de ondernemer verplicht is een dubbel van de uitgereikte factuur te bewaren; dat de inspecteur onweersproken heeft gesteld dat belanghebbende aan deze verplichting niet heeft voldaan; dat reeds hierom, en geheel daargelaten of en in hoeverre belanghebbende overigens aan zijn administratieve verplichtingen heeft voldaan, de vermindering van artikel 25, lid 1, van de Wet mitsdien toepassing mist;

dat uit het vorenoverwogene volgt, gelet ook op de vaststaande feiten, dat – wederom daargelaten of belanghebbende als ondernemer in de zin van de Wet moet worden aangemerkt – de onderwerpelijke belasting terecht is nageheven;

dat belanghebbendes grief tegen de bij het opleggen van de naheffingsaanslag toegepaste verhoging, alsmede teen het besluit, waarbij de inspecteur van die verhoging 75% heeft kwijtgescholden, uitsluitend is gegrond op de vooronderstelling, dat de onderhavige

naheffingsaanslag ten onrechte is opgelegd; dat, nu deze vooronderstelling niet juist is, belanghebbendes grief faalt; dat het Hof ten overvloede nog als zijn oordeel te kennen geeft dat niet aannemelijk is geworden dat het niet aan opzet of grove schuld van belanghebbende is te wijten dat aanvankelijk te weinig belasting is geheven en evenmin, dat de inspecteur bij zijn besluit heeft gehandeld in strijd met enig in het algemeen rechtsbewustzijn levend beginsel van behoorlijk bestuur;

dat, gelet, op al het vorenoverwogene, beslist dient te worden als volgt:

RECHTDOENDE:

Bevestigt de uitspraak, waarvan beroep.

Handhaaft het besluit, waarvan beroep.

Aldus vastgesteld in raadkamer op 16 oktober 1981, door mrs. P.J. Kostense, vice-president, G.J. Zuurmond raadsheer en J.J.H. Jacobs, raadsheer-plaatsvervanger, in tegenwoordigheid van mr. L. Monné als griffier.

Monné

Kostense

Aangetekend aan

Partijen verzonden:

26 JAN. 1982